

stand mod den Opfattelse, som har gjort sig gjældende i en Række af Aar hos Forhørsdommerne, og som har faaet en Støtte — jeg vil ikke kalde den vægtig — hos det ærede Medlem fra Kjøbenhavns 7de Valgkreds. Det kunde jo være muligt, at det kunde være til nogen Hjælp, at gjøre Retsvidneinstitutionen til et borgerligt Ombud; i al Fald kunde det være værd at forsøge, og jeg kan ikke forstaa, at det er muligt for de Herrer at stemme for eller for Justitsministeren at komme med et Forslag her i Thinget som det om en Straffedommer paa Frederiksberg, der vil have Retsvidneinstitutionen opretholdt, naar man samtidig med, at man fremsætter et saadant Forslag, erklærer, at Retsvidneinstitutionen har overlevet sig selv og ingen Betydning har. Jeg forstaaer ikke, hvorledes man for Alvor kan foreslaa en Institution opretholdt, som man selv har erklæret for værdiløs ja næsten meningsløs. Jeg skal blot endnu sige til det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 4de Valgkreds, — idet jeg gjentager, at jeg med Paafølgelse har hørt den Anhydning, han er kommen med om at gjøre det Offentlige og Tiltalte til virkelige Parter efter Forhørernes Afslutning altsaa ogsaa under Reassumptionsforhørerne — at jeg ikke finder mig foranlediget til at modificere nogen af mine i det forrige eller i tidligere Møder brugte Udtalelser om, at Opgaven for Forhørsdommerne for Dieblicket er Tilstaaelsen; de kunne ikke se Sandheden i anden Form end Tilstaaelsens. Jeg har overveiet det, siden vi talte sidst her, og jeg er fuldstændig paa det Nene med, at den Udtalelse, jeg har brugt, er korrekt. Jeg tror dog, at det ærede Medlem vil give mig Ret i, at det strider mod al god Retspleie, at de, der skulle domme i Sagen, ikke faae Sandheden objektivt set, ikke faae at vide, hvad der virkelig er foregaaet, men kun faae et Referat af en Mand, der er interesseret i Sagen og kun antager den ene Side af Rollen, nemlig Anklagen mod Tiltalte; det kan aldrig nogen Sinde forsvares, det kan aldrig blive noget sandt Grundlag for en Retspleie, at man kun sætter Dommeren i Stand til at dømme ensidig. Jeg er ligeledes den høitærede Justitsminister erkjendelig for hans Villighed til at gjøre Noget i denne Sag. Jeg er enig med ham i, at det er heldigst at gaa over til Anklageprincippet, men, medens jeg selv er villig til det, tvivler jeg om, at det kan gennemføres her uden at faae Nævninger med, og jeg tror oprigtigt ikke, at Nævninger ere gennemførlige i dette Dieblif. Jeg tror f. Ex. ikke, at Lands-thinget vil vedtage Nævninger i dette Die-

blif. Jeg er imidlertid villig til at faae Anklageprincippet gennemført, selv om det skulde gennemføres uden Nævninger — jeg tror, Nævningerne komme bag efter — men selv dette at faae Anklageprincippet gennemført, tror jeg kun er et fromt Ønske, og jeg kan derfor kun mene, at det Naturlige var i Diebliffet at reformere istykkervis, at se at faae gjort Noget for at afhjælpe de værste Mangler. Man vil forhaabentlig være enig om, at Forhørerne, selv under det nuværende System kunde foregaa, uden at man behøver at benytte de Midler, som nu bruges. Man behøver ikke at skjælde en Arrestant eller en Tiltalt ud med alle de Udvemsord, som Sproget raader over, man behøver ikke at intimidere ham eller at optræde lokkende overfor ham eller at lyve for ham ved at love ham en ringere Straf, naar han tilstaaer. Jeg har et Exempel lige for Haanden, hvor en Forhørsdommer lovede en ringere Straf, end der var hjemlet ved de paagjældende Paragrafer i Straffeloven, et saadant Mittel er ikke tilladt og maa ikke bruges. Hvorfor skulle vi saa ikke ved en stykkevis Reform se at afhjælpe nogle af de værste Mangler ved det Bestaaende? Hvorfor skal en Forhørsdommer, der jo efter forskellige Medlemmers Udtalelser forudsættes at være en dannet Mand, bruge Udtryk og en Fremgangsmaade, som selv de, der ikke er i Besiddelse af den Dannelse, ville genere sig for at bruge. Jeg skal forøvrigt henholde mig til mine Udtalelser i forrige Møde, og vil blot lige overfor en af den høitærede Ministers Specialbemærkninger sige, at naar der staaer, at Defensor skal være berettiget til at overvære Forhørerne, saa er det ikke en Zeitagelse. Selvfølgelig faae jeg gjerne, om man kunde indrette være forpligtet til, men jeg synes ikke, at man kan komme det Ønskelige nærmere i Praxis, end ved at give den Tiltalte al den Afgang, som vel er mulig til at sørge for sit Forsvar, til at have en Forsvarer ved Siden. Kan Defensor ikke møde, forsømmer Defensor sin Pligt, og møder ikke under Forhørene, er Tiltalte ikke værre stillet end enhver Part er stillet i en Rets sag, hvor hans Sagfører begaar en Forseelse. Jeg tror ikke, at det er muligt, at jige „forpligtet“, jeg har valgt Udtrykket „berettiget“ med Forsæt. Jeg kan overfor de forskjellige Udtalelser, der ere fremkomne, ikke se, at Stenografer skulle blive saa kostbare. Jeg har ikke selv stenografist Sagkundskab, men jeg kan ikke se, at der skulde være noget til Hinder for, at Protokolføreren, Retskriveren eller det ene Retsvidne kunde have stenografist Uddannelse og kunde deltage i Tilveiebringelsen